

ulykkelige Stakler ofte hen og tilstaaer en Forbrydelse, som de i Virkeligheden ikke har gjort sig skyldig i. Naar de da har tilstaaet og venter at komme ud, siger Dommeren: Nej, nu kan der slet ikke være Tale om, at De kan komme paa fri Fod. Hvorledes disse Dommere, der meget hyppigt, i alt Fald tilsyneladende, er gode Kristne, som gaar i Kirke om Søndagen og i det hele taget søger at efterleve Religionens Bud, kan forsvare overfor deres egen Samvittighed saaledes ligefrem bevidst at sidde og lyve for de paagældende, det maa de Herrer om, det skal jeg ikke søge at analysere; thi at de ved, at de siger Usandhed, anser jeg for givet. Naar en Dommer siger: Hvis du tilstaaer, skal du komme ud, vil han i mangfoldige Tilfælde være ganske paa det rene med, at han ikke vil holde sit Løfte.

Det er maaske tilsyneladende Smaa-ting, jeg her fremdrager, men jeg synes alligevel, de kaster et Strejfls over vore Dommeres Optraeden i mangfoldige Tilfælde, og jeg vilde ønske, at Dommerne selv tog det Spørgsmaal op og søgte at granske deres Samvittighed for at se, om de kan forsvare sligt overfor sig selv og overfor den Dommer, de ellers selv mener, de skal staa til Regnskab. Det er i alt Fald en meget jesuitisk Optraeden af kristne Dommere at bære sig saaledes ad; de kan maaske forsvare det ud fra den jesuitiske Livsbetragtning, at Hensigten helliger Midlet; men jeg ved dog ikke af, at Jesuiterne har saa stort Tilhæng her i Landet. Vi skal vistnok have Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold, at Dommerne selv bør undergaa en Forandring. Der findes mange humane og forstandige Dommere i vort Land, men jeg tror ogsaa, der findes adskillige, som ikke er i Besiddelse af de Egenskaber, de egentlig burde have. Der er mange, der udtrykker sig meget raat overfor de paagældende Arrestanter, og det synes jeg, Dommerne skulde holde sig for gode til. Naturligvis vil det hjælpe betydeligt, naar Retsplejen bliver offentlig, saa tror jeg, at Dommerne vil genere sig for og betænke sig flere Gange paa at optræde saaledes overfor Arrestanterne og holde sig indenfor mere naturlige Grænser.

At vore Dommere anvender Vare-

tægtsarrest i en altfor utilbørlig Grad, er fremhævet Gang paa Gang, det har jeg selv tidligere udtalt her i Tinget, og den Mening vedkender jeg mig fremdeles. Det synes, at vore Dommere ligefrem følger den Praksis, at naar et Menneske er sigtet for en Forbrydelse, som overhovedet kan medføre Varetægtsarrest, bliver Varetægtsarresten anvendt uden Hensyn til, om Sagen i og for sig kræver det. Fængs- lingskendelsen, som det ærede Medlem fra Kerteminde talte om i Gaar, lyder ikke saaledes, som han sagde. Den lyder i al sin Korthed saaledes: Da N. N. er sigtet for denne Forbrydelse, og det skønnes at være nødvendigt at sikre hans Tilstedeværelse under Sagen, vil der være at dekrettere Arrest paa hans Person. Punktum, intet som helst mere! Det saakaldte Grundlovsforhør, hvor denne Kendelse afsiges, varer ofte kun $\frac{1}{2}$ Minut: en ganske kort Udspørgen af den paagældende, om han erkender Rigtigheden af Sigtelsen, og saa er det ligegyldigt, om han svarer Nej eller Ja, for paa Grundlag af den optagne Politirapport skønner Dommeren, at han er sigtet for det eller det, og saa skønner han atter, at det er nødvendigt at sikre sig hans Tilstedeværelse under Sagen. Jeg kunde nævne mangfoldige Tilfælde, i hvilke selve Sagen absolut ikke udkrævede, at der blev dekretteret Arrest paa den paagældende Person, og i hvilke Undersøgelsen udmærket kunde være drevet, selv om den paagældende ikke var underkastet Varetægtsarrest. Jeg vil nævne et Eksempel, som kaster et lille Strejfls over vore Dommeres Anvendelse af Varetægtsarresten.

For nogen Tid siden var i en Sag nogle Personer arresterede og andre muligvis implicerede. Under en Samtale, jeg havde med Dommeren, sagde han til mig: Naar De nu taler med den paagældende, saa sig til hende, at hun holder sig ganske nøje til Sandheden, naar hun kommer herind, thi hvis jeg griber hende i den allermindste Usandhed, bliver hun straks arresteret. Han truede efter min Mening her med en ganske utilbørlig Anvendelse af Varetægtsarrest. Undersøgelsen vilde meget godt kunne drives foruden; selv om den paagældende gjorde sig skyldig i en lille Usandhed.